

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 440/2022
11.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Милене Рашић, Драгана Аћимовића, Радмиле Драгичевић Дичић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасике, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 107/22 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасике, па се **УКИДА** правноснажна пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 107/22 од 10.02.2022. године и предмет враћа Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КВ 352/21 од 02.12.2021. године на основу члана 554. став 3. и члана 555. ЗКП одбијен је као неоснован захтев за изрицање јединствене казне затвора окривљеног АА по правноснажним пресудама Вишег суда у Новом Саду К 321/11 од 27.02.2021. године, Основног суда у Сремској Митровици К 2345/12 од 19.04.2013. године, Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија К 220/15 од 17.02.2016. године, Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија К 371/15 од 10.12.2015. године и Основног суда у Старој Пазови К 244/20.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 107/22 од 10.02.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Вишег суда у Новом Саду КВ 352/21 од 02.12.2021. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 107/22 од 10.02.2022. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Никола Јасика, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијану пресуду и изрекне јединствену казну или је укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном

поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног касационог суда основано се у поднетом захтеву браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасике указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 62. КЗ, иако је у поднетом захтеву не нумерише на овај начин, али из образложења истог произилази да указује управо на ову повреду закона. Ово стога што наводи да је повређена одредба члана 62. КЗ, јер су постојали законски разлози за изрицање једне јединствене казне и за пресуду Основног суда у Старој Пазови К 244/20.

Одредбом члана 62. став 1. КЗ, прописано је да ако се осуђеном лицу суди за кривично дело учињено пре него што је започело издржавање казне по ранијој осуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора или малолетничког затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредаба члана 60. овог законика, узимајући раније изречену казну као већ утврђену, а казна или део казне које је осуђени издржао урачунаће се у изречену казну затвора.

Из списка предмета произилази да је захтевом браниоца окривљеног за изрицање јединствене казне од 04.03.2021. године тражено спајање казни по пресудама Вишег суда у Новом Саду К 321/11 од 27.02.2021. године, Основног суда у Сремској Митровици К 2345/12 од 19.04.2013. године, Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија К 220/15 од 17.02.2016. године, Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија К 371/15 од 10.12.2015. године и Основног суда у Старој Пазови К 244/20. Виши суд у Новом Саду је дописом од 07.09.2021. године од браниоца окривљеног тражио да прецизира захтев у односу на пресуду Основног суда у Сремској Митровици К 2345/12 од 19.04.2013. године која не постоји у том суду, након чега је бранилац окривљеног у допису од 30.09.2021. године навео да је донета пресуда Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године и да је изречена јединствена казна, па да моли веће да изврши увид у напред наведену пресуду. Виши суд у Новом Саду је извршио увид у предмет Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 након чега доноси пресуду КВ 352/21 од 02.12.2021. године којом одбија као неоснован захтев за изрицање јединствене казне окривљеног.

Из списка предмета такође произилази да је пресудом Основног суда у Новом Саду Кв 2099/14 од 09.03.2015. године преиначена у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Новом Саду К 2345/12 од 25.12.2012. године и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 321/11 од 27.03.2012. године па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година и једанаест месеци. Пресудом Основног суда у Новом Саду Кв 1751/16 од 16.03.2017. године преиначене су у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Новом Саду Кв 2099/14 од 09.03.2015. године и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 371/15 од 10.12.2015. године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година и девет месеци. Пресудом Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године преиначене су у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Новом Саду Кв 1751/16 од 16.03.2017. године и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 220/15 од 14.01.2016. године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам година и четири месеца.

Као разлог за одбијање захтева за изрицање јединствене казне првостепени суд наводи да нису испуњени законски услови за изрицање јединствене казне прописани одредбом члана 552. ЗКП јер су пресуде на које се захтев окривљеног односи већ преиначене у погледу одлуке о казни и исте више нису подобне за спајање са другим затворским казнама. Исто мишљење је изнео и Апелациони суд у Новом Саду у својој пресуди Кж1 107/22 од 10.02.2022. године наводећи да предмет спајања казни не може бити судска одлука која је већ преиначена у погледу одлуке о казни другом судском одлуком, а из списка предмета произилази да су казне затвора по пресудама које су биле предмет захтева за изрицање јединствене казне, осим пресуде Основног суда у Старој Пазови К 244/20, већ преиначене у погледу одлуке о казни и додаје да је пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 220/15 од 14.01.2016. године већ била предмет спајања, те је иста у погледу одлуке о казни преиначена пресудом Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године, а да пресуда Основног суда у Старој Пазови К 244/20 није била предмет изрицања јединствене казне затвора, али у конкретном случају, када су све остале казне затвора по пресудама које су биле предмет разматрања већ преиначене у погледу одлуке о казни, казна по наведеној пресуди није могла бити предмет разматрања.

Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на коју се основано указује поднетим захтевом браниоца окривљеног из разлога што суд није разматрао могућност примене члана 62. КЗ у односу на пресуду Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године и пресуду Основног суда у Старој Пазови К 244/20 а на које се захтев браниоца окривљеног суштински односи. Ово стога што треба имати у виду први захтев браниоца окривљеног за изрицање јединствене казне од 04.03.2021. године, где се помиње пет правноснажних пресуда, затим допис Вишег суда у Новом Саду од 07.09.2021. године упућен браниоцу окривљеног у коме се тражи да се прецизира захтев у односу на пресуду Основног суда у Сремској Митровици К 2345/12 од 19.04.2013. године на који је бранилац окривљеног одговорио поднеском од 30.09.2021. године којим је тражено да суд изврши увид у пресуду Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године којом је окривљеном изречена јединствена казна, као и жалбу браниоца окривљеног којом указује на пресуду којом је окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од седам година и четири месеца а што је управо пресуда Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године, којом су обухваћене све правноснажне пресуде, осим пресуде Основног суда у Старој Пазови К 244/20, на које се односио првобитни захтев за изрицање јединствене казне браниоца окривљеног, иако је изричито не нумерише већ наводи пресуду К 220/15 а која је обухваћена пресудом Основног суда у Новом Саду Кв 794/17 од 26.10.2017. године.

Стога је Врховни касациони суд, имајући у виду напред наведено, усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Јасике, те на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинуо правноснажну пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 107/22 од 10.02.2022. године и предмет вратио Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање у смислу разлога изнетих у овој пресуди.

У поновном поступку суд ће приликом одлучивања имати у виду примедбе из ове пресуде, те ће поступити по истима и најпре отклонити повреду закона на коју му је указано, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, у којој ће о свим чињеницама које су предмет доказивања дати јасне, конкретне и аргументоване разлоге.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић